

поета. Прѣзъ 1870. год. чини ми се било, когато Браилската емиграция пратила Ботйовъ, като делегатъ за сбирката на¹ Книжовното дружество (Букурещъ). Тука се срѣщналъ той съ Каравелова, и се разбрали. Каравеловъ издавалъ „Свобода“, която Ботйовъ слѣдилъ и на която станалъ редовенъ сътрудникъ. Ала веднага съ свършване засѣданията на „конгреса“, нашиятъ човѣкъ побързалъ да се оюве пакъ въ Браила, защото отъ тука му писали, часъ по-скоро да се завръща: изпаднали голѣми килипири, а безъ него „комитетътъ“ не могълъ нищо да прѣдприеме.

Но Каравеловъ и Чобановъ, които успѣли да турятъ начало на едно положително дѣло и които слушали невѣроятни скандали изъ Браила, помислили да привлѣчатъ Ботйова въ Букурещъ, затова единътъ го помолилъ да се прибере въ столицата. — „Бре магаре, съ магаре, я дохаждай по-скоро тука да вършимъ работа и се остави отъ онѣзи безплодни глупости...“ Ч. си позволилъ да прати Ботйову цѣла шепа „оскърбления“, но нашиятъ човѣкъ не мигалъ. — „Има и крастави кози, които си дигатъ опашкиѣ — отговорилъ Ботйовъ. И ти сега започна противъ мене...“ Това било прѣзъ 71. година, когато смѣтали въ Букурещъ, че Ботйовъ би изгубилъ много, ако я кара все така, и когато противъ поета се опълчилъ цѣлия подозрителенъ свѣтъ. Непосвѣтенитѣ въ вжтрѣшнитѣ душевни борби у поета, не знаели, че една силна натура, като него, скоро ще каже първото велико слово въ българската литература, което никой до тогава не е казалъ.

Не минало много врѣме отъ натякванията на букурешци, Ботйовъ имъ пратилъ в. „Дума на българскитѣ емигранти“, съ първата програмна статия на който той далъ платенъ отговоръ на всички „крастави кози“. Сѣкашъ, поетътъ дѣйствувалъ като по планъ. Послѣдователенъ на идеитѣ, които изнесе изъ Русия и на своето призвание, стѣпка по стѣпка Ботйовъ